

De ongelooflijke

(maar waargebeurde)

heldendaden van

ANTAR

Lydia Rood & Juliette de Wit

*De ongelooflijke
(maar waargebeurde)
heldendaden van*

ANTAR

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

www.lydiarood.nl
www.juliettedewit.nl
www.querido.nl

Voor alle helden van later

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright tekst © 2023 Lydia Rood

Copyright illustraties © 2023 Juliette de Wit

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Marry van Baar

Vormgeving binnenwerk Irma Hornman

ISBN 978 90 451 2854 2 / NUR 282

De wolf

De dag dat mijn broer de wolf aanviel, was hij alleen. Hij zat pijlen te snijden in een boom toen er opeens een kolossale wolf achter een rotsblok vandaan sloop. De geiten renden alle kanten op.

Antar sprong uit de boom en de wolf rende weg. Zonder zich te bedenken ging mijn broer erachteraan. Natuurlijk haalde hij hem in; hij sloeg hem met zijn staf tussen zijn ogen tot de hersens alle kanten op spatten. De wolf deed nog een paar stappen en viel om. Antar sneed de kop eraf en nam die mee naar het dorp. Hij zat onder het bloed.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg ik. Antar vertelde mij altijd alles wat hij beleefde.

‘Ik was aan het oefenen voor de oorlog,’ zei Antar.

‘Jij mag niet mee naar de oorlog,’ zei ik – ook al wist Antar dat best.

Na het melken liet Antar zijn moeder de wolvenkop zien. Zebiba gilde, maar daarna liep ze naar vader Sjaddad, die zijn zwaard zat te poetsen. De voorhang viel niet helemaal dicht; mijn broer en ik gluurden door de kier.

‘O Sjaddad, mijn heer en mijn liefde,’ zei Zebiba. ‘Je zoon heeft een wolf gedood.’

‘Haroen? Met die hompelvoet?’

Ik keek naar beneden. Ja, zo kon je hem noemen, die gedraaide voet van mij.

‘Nee, Antar.’

‘Dat is jouw zoon,’ zei vader Sjaddad zonder op te kijken. ‘Hoe vaak moet ik dat nog zeggen? Ik heb jou eerlijk geroofd, liefde, en al zou jij zeven zonen krijgen, dan tellen ze nog niet mee.’

‘Maar Antar heeft wél de wolf gedood die op de geiten loerde. Je kunt hem best belonen.’

Vader Sjaddad stond op. ‘Belonen?’ Hij keek onze kant op. ‘Dat staat daar maar te gluren! Ik zal hem geven wat hij verdient!’ Hij nam het touw van zijn middel.

Antar rende weg. Ik kon hem niet bijhouden. Eindelijk vond ik hem, verstopt tussen de kamelen.

‘Jammer,’ zei ik hijgend. ‘Vader Sjaddad was niet onder de indruk van je wolf.’

Antar gooide de wolvenkop naar de honden. Die vielen er grommend op aan.

‘Mij best,’ zei Antar. ‘Dan versla ik wel een leeuw.’

‘Een leeuw!’ riep ik. ‘Ben je wel lekker?’

‘Eerst een wolf, dan een leeuw, en daarna pas een vijand,’ zei Antar. ‘Zo oefen je voor de oorlog.’

Dit was het eerste verhaal over Antar. Ik ben Haroen en ik was erbij; ik ben zijn broertje en slimmer dan hij.

De koning komt

Op een paard dat droop van het zweet reed Sjiboeb het dorp in. 'De koning komt!' schreeuwde hij.

Uit alle tenten kwamen mensen aangelopen. Ik ook, alleen niet zo snel.

'Kijk!' Sjiboeb wees. Er stond een stofwolk aan de hemelrand, die steeds groter werd. Na een tijdje glimmerden er kleuren in het stof. Hemelsblauw en palmbadgroen, gloeiend oranje en donkerrood – de kleuren van de avond. De wolk veranderde in een stoet. We zagen paarden met edelstenen langs hun hoofdband, ridders met glimmende zwaarden opzij, wachters met leren helmen en prinses in kleurige mantels. Bijna achteraan reed koning Zoheir zelf, op een reusachtig paard, en de spijkertjes in zijn zadel waren van puur goud.

We keken toe met open mond, ik vooraan naast vader Sjaddad. Achter ons stonden Antar en Sjiboeb bij hun moeder Zebiba.

'Wat komt de koning bij ons doen?' vroeg ik. 'Waarom blijft hij niet in zijn paleis bij het meer?'

'Dat weet ik,' zei Sjiboeb. 'Hij heeft altijd krijgers nodig. Hij komt kijken of er helden zijn onder de jongens.'

De ogen van Antar glinsterden. 'Ik kan al goed gooien met mijn speer. Misschien ben ik wel een held. Ik heb een wolf gedood!'

'Maar je kunt geen krijger worden,' zei Sjiboeb. 'Jij en ik tellen niet mee, Antar. Wij hebben de verkeerde moeder.'

'Hoezo verkeerd?' zei Zebiba. 'Sjaddad houdt net zo goed van mij!'

'Maar zijn vrouw ben je niet, mama,' zei Sjiboeb.

Ik keek naar de grond. Mijn mama Semmiah is wél getrouwd met vader Sjaddad. Maar krijger worden? Met mijn mislukte voet?

Na het eten moesten alle jongens bij de koning komen, zelfs ik. We drongen om hem heen.

'Wegwezen, horrelpoot!' Ammer, onze neef, duwde mij naar achteren.

‘Blijf van mijn broertje af,’ zei Antar. ‘Of moet je een klap?’
‘Pfah!’ Ammer spuugde in het zand. ‘Maak je moeder bang, geitenjongen!’

Antar hief zijn vuist, maar de koning keek net onze kant op. Antar liet zijn arm zakken en drukte mij tegen zich aan.

‘Jongens!’ De stem van koning Zoheir was hard en zacht tegelijk, als een oud rotsblok, geschuurd door wind en zand.

‘Zonen van Abs, de grootste stam van de woestijn! Vanavond mogen jullie laten zien wat je waard bent. Wie wil er een held worden?’

Alle jongens staken hun hand omhoog, behalve ik.

Antar schudde me heen en weer. ‘Jij ook. Ik zal wel op je passen.’

Maar ik schudde mijn hoofd. Helden hebben geen horrelvoet.

De koning keek de kring rond, en als eerste wees hij Antar aan. ‘Jij daar, met die krullen,’ zei hij. Zijn blik gleed over mij heen naar de volgende jongen. ‘En jij.’

Ik glipte weg. Misschien later, dacht ik, als het goedkomt met mijn voet.

Dit was het tweede verhaal over Antar. Ik ben Haroen en ik was erbij; ik ben zijn broertje en slimmer dan hij.

Antar mag voorop

Koning Zoheir had de grootste, de sterkste en de dapperste jongens uitgekozen. De zon ging al onder.

‘In een dal verderop loert een eenzame leeuw op jullie geiten. Durven jullie op jacht?’

De meeste jongens schreeuwden van wel. Antar hield zijn mond.

‘Jullie gaan op jacht. Is er iemand bang voor het donker?’
Niemand natuurlijk.

‘Ik ga een aanvoerder kiezen,’ zei de koning. ‘Hier heb ik drie fakkels. Wie weet er met vuur om te gaan?’

‘Ik! Ik! Ik!’ riepen de drie jongens met de grootste mond. Ammer, Oerwah en Amarah.

Antar zei niets.

‘Goed.’ De koning deelde eigenhandig de fakkels uit. ‘Antar mag voorop. Fijn dat hij zulke dappere helpers heeft.’

‘Helpers? Van Antar, die geitenjongen? Hij telt niet eens mee!’

De koning glimlachte. ‘Wie zou er dan een betere leider zijn?’

‘Ik!’

‘Ik!’

‘Nee, ik!’

‘Waarom jij, Ammer?’